

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

ŠEST SEŽEHLÝCH RŮŽÍ

CARISSA BROADBENT

COO
BOO

Šest sežehlých růží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent

Šest sežehlých růží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CARISSA BROADBENT

ŠEST
SEŽEHLÝCH
RŮŽÍ

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

Six Scorched Roses
Copyright © 2023 by Carissa Broadbent
All rights reserved.
Translation © Alžběta Kalinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-872-1
ISBN e-knihy 978-80-7498-874-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-875-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-873-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Upozorňujeme čtenáře, že v příběhu se vyskytují citlivá témata
včetně úvah nad nevyléčitelnou nemocí v konečném stádiu,
úvah nad smrtí a násilím a explicitní sexuální scény.*

ČÁST PRVNÍ:
PRVNÍ RŮŽE

Kapitola 1

Poprvé jsem se setkala se smrtí hned při prvním nádechu. Přesněji řečeno během prvních okamžiků, kdy se mi nadechnout nedařilo. Narodila jsem se příliš malá, příliš slabá a příliš tichá. Můj otec říkával, že nikdy v životě neslyšel takové ticho, jako když jsem přišla na svět. Že během těch několika mučivých minut nikdo ani necekl. A že když jsem pak konečně začala plakat, byl radši než kdy jindy, že slyší vřískot.

Avšak smrt mě neopustila. To začalo být zřejmé brzy, dokonce ještě dřív, než to byl kdokoli ochoten připustit.

Pravda vyšla najevo, když jsem se smrtí setkala podruhé – o osm let později, při narození mé sestry. Ta na rozdíl ode mě křičela od první vteřiny. Naproti tomu má matka v tu chvíli umlkla navěky.

Otec měl pravdu. Není nic horšího než tenhle druh ticha.

Právě v onen okamžik drtivého ticha, kdy jsem se snažila utišit kašel a hřbetem ruky si otírala slzy, se na mě léčitel zkoumavě zadíval. Po matčině pohřbu si mě vzal trochu stranou.

„Jak dlouho už zní tvůj dech takhle?“ zeptal se mě.

Smrt mě nikdy nepřestala pronásledovat, chápete?

Záhy vyšlo najevo, že mě nečeká dlouhý život. Ze začátku se to přede mnou snažili tajit. Ale já odjakživa ráda věděla, na čem jsem. Lidem jsem nikdy moc nerozuměla, zato vědě ano. Smrt jsem znala ještě dřív, než jsem ji uměla pojmenovat.

Ovšem když jsem se s ní setkala potřetí, nepřišla si pro mě.

Jako hedvábný šál zahalila celé město Adcova. Pozvolna padla na naše životy, jako by ji na nás seslal jeden z bohů.

O bohu hojnosti je důležité mít na paměti, že je bohem mnoha tváří. Bůh dostatku je zároveň i bohem úpadku. Nemůže být života bez smrti, nemůže být hodování bez hladu.

Vitarus je stejně jako ostatní bohové nestálý a zmítaný emocemi. Rozdíl mezi přebytkem a nedostatkem tkví číste v tom, jakou má zrovna náladu. Stačí mu jedinkrát lhostejně mávnout rukou a osudy lidí – i celých měst – naberou zcela nový směr.

Na Adcovu se Vitarus dlouho usmíval. Bývalo vzkvétajícím zemědělským městem ležícím uprostřed úrodného kraje. Sloužili jsme všem bohům Bílého Pantheonu. Jako bůh zemědělců byl Vitarus naším nejoblíbenějším. Dlouho s námi zacházel vstřícně.

Což se zpočátku měnilo jen pomalu. Jedna nevydařená sklizeň, později dvě. Nejdřív týdny, potom měsíce, kdy nevzešlo nic. Až se jednoho dne všechno změnilo ráz na ráz.

Když je nějaký bůh blízko, cítíte to ve vzduchu. Toho dne jsem to ucítila. Když jsem otevřela oči a zadívala se do stropu, přísahala bych, že cítím kouř z pohřebních hranic.

Vyšla jsem ven. Byla taková zima, že se mi dech srážel pod nosem v malé bílé obláčky. Bylo mi patnáct, ale vypadala jsem mladší. Celá jsem se třásla. Bez ohledu na to, kolik jsem toho snědla, zůstávala jsem vyhublá na kost.

Smrt polykala všechna má sousta a poslední dobou byla zvlášť nenasytná.

Dodnes si nejsem jistá, co mě tehdy přivedlo ke dveřím. Zpočátku mě to, co jsem spatřila, zmátlo. Myslela jsem, že otec pracuje na poli a sklání se nad zeminou. Jenže místo aby se kolem něj rozprostíralo moře zeleně, tonul v sešlé hnědi ojínné smrtícím třpytem mrazu.

Nikdy jsem se nedovedla bezpečně vyznat v tom, co zůstalo nevyřčeno. Přesto jsem už tehdy, ještě jako dítě, pochopila, že můj otec je zlomený. Svíral v dlaních hrsti seschlých klasů a skláněl se nad nimi jako nad ztracenou nadějí.

„Tati?“ zavolala jsem.

Ohlédl se na mě přes rameno. Přitáhla jsem si šál těsněji k tělu a zachvěla se zimou, přestože čelo jsem měla orosené potem. Třásla jsem se dál a nešlo to zastavit.

Otec se na mě podíval stejně jako na ty zmrzlé klasy. Jako bych byla přízrakem snu pohřbeného pod vším, co nedokázal zachránit.

„Vrat se dovnitř,“ houkl na mě.

Málem jsem neuposlechla.

Mnoho následujících let jsem si přála, abych tehdy neuposlechla.

Ale jak jsem měla tehdy vědět, že se otec právě chystá proklít boha, který nás za to proklel také?

Tehdy přišel mor. Otec mu podlehl jako první. Ostatní kosil pomaleji. Roky ubíhaly a Alcova chřadla stejně jako obilí na poli, na němž nás můj otec toho rána všechny zatratil.

Pozorovat, jak svět okolo vás umírá, je zvláštní. Vždycky mi záleželo na vědomostech. Dokonce i věci, které se nedají dost dobře poznat – třeba božská moc nebo zásah krutého nespravedlivého osudu –, lze nějakým způsobem ohraničit a rozebrat na vzorce, na jejichž základě fungují.

Zjistila jsem o té nemoci úplně vše. Odhalila jsem, jak vysává vzduch z plic a krev z žil, jak postupně, vrstvu po vrstvě, rozežírá kůži na jemný prach, dokud nezůstane nic než hnijící svaly. A přesto na ní odjakživa bylo i něco, čemu jsem tak úplně nerozuměla. Ne zcela.

V té mezeře mezi tím, co jsem věděla a co ne, existovalo tolik proměnných. Tolik jich v ní zemřelo. Bez ohledu na to, kolik jsem namíchala lektvarů nebo vyzkoušela léků.

Ta mezera jako by měla špičáky podobné těm, které mají upíři žijící za mořem. Špičáky dost ostré na to, aby nás všechny pozřela zaživa.

Uběhlo pět let. Deset. Patnáct. A nemoc postihovala čím dál víc lidí.

Nakonec si přišla pro nás všechny.

Kapitola 2

Na pracovním stole jsem si odjakživa udržovala pořádek, nicméně toho večera jsem ho uklidila zvlášť pečlivě. Ve slabnoucím světle zapadajícího slunce, které na něj rozlévalo krvavě rudou záři, jsem úhledně srovnala všechny své poznámky a nástroje. Každá věc měla své pevné místo. V mé práci by klidně mohl pokračovat jakýkoli jiný člověk, který by ke stolu usedl. Říkala jsem si, že je to tak praktické. Kdybych se nevrátila. Já postradatelná byla, ale má práce ne.

Vše jsem si prohlédla kritickým okem a potom vyšla ze skleníku ven. Nebylo to nijak zvlášť pěkné místo. Nepřetékalo barevnými květy, spíš pichlavými listy a úponky zavřenými ve skleněných dózách. V té době toho opravdu moc růst nechtělo. Ve tmě zářil jediný záblesk krásy, těsně za brankou vedoucí do polí. Když jsem bývala malá, byly ty lány plné úrody. Nyní se tu dařilo jen jediné rostlině. Růžovému keři, v jehož sytě zelených listech se skvěly černé kvítky růží s okvětními lístky lemovanými jasně rudou barvou.

Opatrně jsem jeden utrhla a ještě opatrněji ho uložila do tašky. Pak jsem došla na dvůr.

Na sluníčku seděla Mína. Bylo teplo, přesto měla klín přikrytý dekou. Otočila se ke mně a zamžourala do mizejícího světla. Všimla si mojí tašky. „Kam jdeš?“

„Jen něco vyřídit,“ odpověděla jsem.

Mína se zamračila. Prohlédla mou lež.

Na chvíli jsem se u ní zastavila. Všimla jsem si špíny pod jejími křehkými nehty i jejího těžkého dechu. A zejména jsem si všimla jemné vrstvy prachu barvy lidské kůže, která se usadila na její židli a dece. Vlastní kůže z ní opadávala, zatímco smrt se k ní plížila blíž a blíž.

Položila jsem sestře ruku na rameno. Na okamžik mě napadlo jí říct, že ji mám ráda.

Což jsem samozřejmě neudělala.

Jinak by jí došlo, co se chystám zkusit, a snažila by se mi to rozmluvit. A krom toho, slova byla ve srovnání s mým plánem zbytečná. Lásku jsem mohla dokazovat mícháním léků nebo matematickými a vědeckými znalostmi. Objetím jsem jí nic dokázat nemohla. A vůbec, k čemu by něco takového bylo?

A především – kdybych ji objala, možná bych ji už nedokázala pustit.

„Lilith...“ začala.

„Brzy se vrátím,“ utála jsem ji.

Než jsem se dověkla ke dveřím, byla jsem celá zadýchaná a uříčená. Na okamžik jsem se před nimi zastavila, abych se trochu sebrala. Nechtěla jsem před tím, co mě přivítá – ať už to bude cokoli –, vypadat jako prašivý pes. Ohlédla jsem se na desítky mramorových schodů, které jsem právě zdolala, a na les před nimi. Naše město odtud nebylo ani vidět. Urazila jsem opravdu dlouhou cestu.

Příště musím jet na koni.

Zaklonila jsem hlavu a prohlédla si dům stojící přede mnou. Skládal se z mnoha nesourodých architektonických prvků. Opěrných oblouků, klenutých oken a mramorových sloupů splácaných dohromady v sídlo, které mělo působit

směšně, avšak sálala z něj pouze umíněná, znepokojivá netečnost.

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla.

Potom jsem zaklepala a čekala.

A čekala.

Nic.

Po pár minutách jsem zaklepala znovu, tentokrát hlasitěji.

A znovu jsem čekala.

Pořád nic.

Zaklepala jsem potřetí. Počtvrté. Až jsem si nakonec řekla: *Jestli tohle není ta největší pitomost, kterou jsem kdy udělala*, a zkusila otevřít.

Dveře byly k mému štěstí – nebo neštěstí – odemčené. Panty zaskřípaly, jako by se nepohnuly už hodně, hodně dlouho. Musela jsem se do mahagonového dřeva opřít celou svou vahou, aby se pohnuly.

Uvnitř panovalo ticho. Všude ležel prach. Interiér působil stejně neuspořádaně jako exteriér. To jsem však zjistila až po pár minutách, kdy moje oči přivykly šeru natolik, abych něco viděla. Byla tam tma, kterou narušovalo jen světlo měsíce zářícího za mými zády. Jeho stříbrné paprsky dávaly tušit obrysy záplavy předmětů. Soch, obrazů, uměleckých artefaktů a tolika dalších, že jsem to ani nedokázala pojmout. Bohové, bylo to fascinující.

„Haló?“ zavolala jsem.

Neozval se však ani hlásek. Nic se ani nehnulo, až na slabý závan moly prožraných mušelínových závěsů.

Možná už zemřel. Už pár desítek let ho nikdo neviděl. Zklamalo by mě, kdybych ušla takovou dálku a nakonec našla jen tlející tělo. *Tlejí vůbec jejich těla?* Nebo prostě jen...

„Zdá se,“ ozval se najednou hluboký hlas, „že mi do domu proklouzla nějaká myška.“

Kapitola 3

Nemáš se čeho bát, opakovala jsem si, ač mi zezadu na krku naskočila husí kůže.

Otočila jsem se.

Sice jsem ho očekávala, ale stejně jsem sebou trhla při pohledu na to, jak stojí na schodišti zahalený stíny. Podobně sebou trhnete, když v listí pod vašima nohama zašustí had.

Chvilí trvalo, než moje oči přivykly hustší temnotě na schodišti. Vyčkával úplně nahoře a pozoroval mě se zvědavostí jestřába. Měl dlouhé, mírně zvlněné tmavě hnědé vlasy a úhledně zastřižené vousy. Oblečený byl v jednoduché bílé haleně a černých kalhotách. Vypadal nenápadně, snad i poněkud staromódně. Byl urostlý, ale ne nijak děsivě. Neviděla jsem rohy ani křídla, i když jsem mžourala do tmy sebevíc.

Skoro jsem byla zklamaná, jak... *normálně* vypadá.

Avšak jeho pohyby – nebo spíš nehybný postoj – prozrazovaly, že se nejedná o člověka. Ztuhlul doslova jako socha, jeho svaly se ani trochu nechvěly, jeho ramena neklesala ani nestoupala. Upřeně mě sledoval bez jediného mrknutí. Člověk si ani neuvědomuje, nakolik si podobných drobností všímá, dokud najednou nezmizí a všechny vaše instinkty nezačnou křičet, že *tohle je špatně!*

Vyrazil po schodech dolů. Světlo měsíce ozářilo jeho jantarové oči a vlažný úsměv. Úsměv, jenž odhalil dva ostré špičáky.

Z toho pohledu mi přeběhl mráz po zádech, ale brzy ve mně převládla zvědavost.

Špičáky. Opravdové špičáky. Přesně jak se vypráví v příbězích. Jak asi fungují? Obsahují jeho sliny nějaký antikoagulant, nebo...?

„Nechceš mi povědět, co děláš v mém domě?“

Měl přízvuk. Jeho *t a d* zněla výrazně ostře a *a a o* dlouze a melodicky.

Zajímavé. Ještě nikdy jsem neslyšela přízvuk někoho z Obitraes. Na druhou stranu, většina obyvatel lidských zemí se nikdy s nikým z Obitraes nesetkala, jelikož upíři jen zřídka opouštějí svou domovinu, a když už tak učiní, zpravidla je lepší se jim vyhnout.

„Hledala jsem vás,“ odpověděla jsem.

„Tak ses rozhodla přijít ke mně domů bez pozvání?“

„Kdybyste mi přišel otevřít, bylo by to snazší.“

Dole pod schody se zastavil. Zase ta jeho nehybnost – až na jediné pomalé mrknutí.

„Uvědomuješ jsi, kde stojíš?“ zeptal se.

Hloupá otázka.

Možná byl zvyklý, že se před ním všichni krčí. Ale já se nekrčím. Proč bych měla? Vždyť se smrtí jsem se setkala už třikrát. A tohle čtvrté setkání ve mně zatím budilo spíš mírné zklamání.

„Přinesla jsem vám dar,“ řekla jsem.

Trochu se zamračil. „Dar?“ zopakoval.

„Dar.“

Naklonil hlavu na stranu a trochu se pousmál. „Tím myslíš sebe?“ Znovu mi přeběhl mráz po zádech. Tentokrát jsem musela přešlápnout, abych ho ze sebe setřásla. Doufala jsem, že si toho nevšiml.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„*Protentokrát* ne,“ opravil mě. Netušila jsem, co na to říct.

„Je to velmi vzácný, jedinečný dar. Očividně jste muž, který jedinečnost dokáže ocenit,“ poznamenala jsem a ukázala na bohatou sbírku předmětů rozvěšených po stěnách. „Výměnou za drobnou laskavost.“

„Takže se nejedná o dar,“ podotkl. „Nýbrž o platbu. Já bohužel nejsem na prodej.“

„To je slovíčkaření. Vyslechněte mě. O nic víc než žádám.“

Mlčky se na mě zamračil. Napadlo mě, jestli by někdo, kdo umí číst ve výrazech líp než já, uměl odhadnout, co mu běží hlavou. Já to tedy rozhodně nedokázala.

Když to trvalo příliš dlouho, nejistě jsem si odkašlala.

„Nemůžeme se někde posadit?“ zeptala jsem se.

„Posadit?“

„Ano, posadit. Jistě tu máte mnoho židlí. Vždyť musíte celé dny jen někde sedět a sedět, když jste tu v jednom kuse zavřený ve dne v noci, úplně sám.“

„Vypadám, jako bych v jednom kuse jen seděl?“

S tím popošel o krok blíž a já si ho impulzivně prohlédla od hlavy k patě.

Vlastně vypadal, jako by trávil opravdu hodně času pohybem. A jako by nejspíš často zvedal nějaké těžké věci.

Podrážděně jsem si povzdechla. „Tak dobře, klidně to můžeme probrat tady ve dveřích, pokud chcete.“

Chvilí to zvažoval, až nakonec souhlasil. „Pojď dál.“

Zavedl mě do salonku, který přetékal věcmi ještě víc než vstupní hala. Naštěstí se v něm svítilo, byť jen spoře. V lucernách na stěnách se mihotaly zvláštní modré plamínky. Na zdech visely obrazy, štíty, meče i různé svítky. V každém rohu stála knihovna přetékáající svazky, dokonce i před okny, přičemž uprostřed pokoje se nacházela

nesourodá změř přepychového nábytku. Odevšad na nás shlížely sochy. Z jedné strany místnosti nás nedůvěřivě pozorovala nefritová kočka, z druhé úplně nahá žena z černého mramoru. Okna lemovaly blankytně modré závěsy. Ty visely roztažené i na protější stěně, kde rámovaly další a další obrazy,

Takový zmatek, a přesto šlo o ten nejnádhernější prostor, jaký jsem kdy viděla.

Během dvou vteřin jsem napočítala umělecké kousky z víc jak čtyř zemí z opačných koutů světa. Rozsah vědění, které bylo v tom pokoji shromážděno, jsem si neuměla ani představit.

Musela jsem mírně vytřeštit oči, protože můj hostitel vydal hrdelní zvuk, který připomínal tichý smích.

„Můj vkus se ti nelíbí?“

Jestli se mi nelíbí?

Napadlo mě říct mu, že to je to nejúžasnější místo, jaké jsem kdy viděla, ale zároveň mi něco napovídalo, že ještě nenastal ten nejvhodnější čas k hlazení jeho ega.

„Z jakého jste rodu?“ změnila jsem téma.

Znovu zamrkal. „Co prosím?“ řekl, jako by mě prve neslyšel.

„Z jakého rodu jste? V Obitraes,“ dodala jsem a ukázala na zdi. „Na stínorozeného to tu působí až příliš zdobně. A na krverozeného zas vy působíte příliš duševně v pořádku. Znamená to, že pocházíte z Domu noci?“

Znovu se zamračil. Tentokrát se jeho jantarové oči zablskly jako drahokamy zářící z temných jeskyní.

Nebylo pochyb, že jsem ho vyvedla z míry. Výborně. Možná ho překvapilo, že se nějaký člověk obtěžoval zjišťovat, že v Obitraes mají tři upírské rody. Ale já nenechávám nic náhodě. V ničem jsem nikdy nebyla tak dobrá jako v učení. Navíc když na světě nemáte příliš času, snažíte se získat tolik vědomostí, kolik jen jde.